

בש"פ 405/14 - מדינת ישראל נגד יוסף רובל

בבית המשפט העליון

בש"פ 405/14

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: יוסף רובל

בקשה שנייה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"א בשבט התשע"ד (22.1.2014)

בשם המבקשת: עו"ד שאול כהן

בשם המשיב: עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

לפניי בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

1. בכתב אישום שהוגש בחודש ינואר 2013, יוחסו למשיב עבירות של ניסיון אונס, מעשים מגונים ואיומים. על-פי המתואר בכתב האישום, המשיב הגיע בשעת לילה לגן ציבורי, ניגש למתלוננת, ששהתה בגן עם חבר, ואמר לה כי

הוא מכירה ותבע מהחבר לדעת מה הוא עושה בחברתה. המשיב דרש לשוחח עם המתלוננת ביחידות ואמר לחבר להתרחק תוך שהוא מאיים עליו. לאחר חילופי הדברים התרחק החבר, והמתלוננת נשארה עם המשיב. המשיב החל לדבר עם המתלוננת, זו ניסתה להתרחק אך המשיב נצמד אליה ודחק אותה לעבר קיר בגן. המשיב נגע בגופה של המתלוננת, הוציא את איבר מינו ממכנסיו ודרש ממנה לגעת בו. המתלוננת סירבה, בכתה וביקשה מהמשיב לעזוב אותה. המשיב סטר לה ודרש ממנה לגעת באיבר מינו, המתלוננת עשתה כן ולאחר מכן החלה לצעוק לעזרה. המשיב סתם את פיה בידו ותפס אותה בחוזקה, בתגובה נשכה את ידו. המשיב ניסה להפשיט בכוח את המתלוננת מבגדיה, תוך שהיא נאבקת בו. המשיב הכניס את איבר מינו בין רגליה של המתלוננת מעל הבגדים וחיכך את איבר מינו החשוף בגופה. לאחר מכן הציעה המתלוננת למשיב לעבור למקום אחר, המשיב סירב ונישק בכוח את צווארה, כאשר המתלוננת בוכה, צועקת לעזרה והמשיב מנסה בכוח לסתום את פיה. לאחר זמן מה, הוביל המשיב את המתלוננת לאזור אחר בגן, שם נישק אותה בכוח, ולאחר שנפלה לרצפה המשיך תוך שהוא שוכב עליה וסותם את פיה. בשלב זה, חלף עובר אורח במקום, הבחין בנעשה, ניגש למשיב, צעק עליו ודחפו. המשיב בתגובה דחף את עובר האורח וברח מהמקום. המתלוננת נותרה במקום בוכה והמומה ולאחר מכן החלה ללכת לכיוון ביתה. המשיב חזר אל הגן, תפס אותה וניסה לגרור אותה לתוך הגן. המתלוננת התנגדה ונפלה, המשיב נצמד אליה, נגע בגופה, באיבר מינה ובחזה מעל הבגדים כשהוא מתעלם מבכייה ומצעקותיה. כך המשיך עד שהבחין בחבורת נערים מתקרבת וברח מהמקום.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, עתרה המדינה לעצור את המשיב עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי בירושלים נעתר לבקשה, לאחר שבאת כוחו של המשיב דאז הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה, ולאחר שהתקבל תסקיר מעצר שלילי של שירות המבחן. ביום 7.7.2013 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט המחוזי, שבה טען לכרסום בתשתית הראייתית, וכן הציע חלופת מעצר חדשה. בתסקיר משלים שהוגש, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת מהמשיב לא פחתה, וכי הוא זקוק למסגרת סגורה, נוקשה ובעלת גבולות ברורים. על כן, שב שירות המבחן והמליץ שלא לשחררו לחלופה שהוצעה. בהמשך, הוצעה חלופה נוספת, בבית אחותו של המשיב ביישוב אדם. בית המשפט המחוזי בירושלים החליט לשחרר את המשיב לחלופה זו (החלטה מיום 24.10.2013), בשל מספר טעמים: חלוף הזמן (תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום והמעצר); ריחוק החלופה ממקום מגוריה של המתלוננת; והתאמת המפקחים. עררה של המדינה על החלטה זו התקבל, והמשיב לא שוחרר בסופו של יום (החלטת השופטת ע' ארבל בבש"פ 7273/13 מיום 27.10.2013). יצוין כי בין לבין הוארך בהסכמה מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, בהחלטתי מיום 23.10.2013 (בש"פ 7017/13). משפטו של המשיב עומד לפני סיום, לאחר שהושלם שלב ההוכחות, נשמעו סיכומי הצדדים ונקבע מועד למתן הכרעת הדין (21.3.2013).

3. משהסתיימה תקופת ההארכה שעליה הוריתי בהחלטתי מיום 23.10.2013, וטרם ניתנה הכרעת הדין, הוגשה הבקשה שלפניי. המבקשת סבורה כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא רבה, וכי אין מקום לשחררו, מה גם שההליך העיקרי נמצא עתיד להסתיים במסגרת תקופת ההארכה המבוקשת. המשיב מתנגד לבקשה וטוען לחפותו.

4. לאחר בחינת נימוקי הבקשה, החלטתי להיעתר לה ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב כמבוקש. כידוע, בבחינת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין שני שיקולים מתחרים – זכותו של נאשם שטרם הורשע בדין לחירות, ואינטרסים שעניינם השמירה על ביטחון הציבור וניהולו התקין של ההליך הפלילי (ראו: בש"פ 427/14 מדינת ישראל נ' מרזוק (22.1.2014)). במסגרת האיזון האמור, יש ליתן משקל, בין היתר, למידת המסוכנות העולה מאופי המעשים המיוחסים למי שהארכת מעצרו מתבקשת ועברו הפלילי, ומשך הזמן הצפוי להידרש לשם סיומו של ההליך המשפטי העיקרי.

5. על המסוכנות הברורה והזועקת הנלמדת ממעשי העורר, עמדה בהרחבה חברתי השופטת ע' ארבל בהחלטתה בעניינו. מדובר בנאשם שנטפל לכאורה לקורבן תמים ואקראי בגן ציבורי, והחל לבצע בה עבירות מין תוך שימוש בכוח והשמעת איומים. גם לאחר שעובר אורח הפריע למעשים, לא הרפה המשיב ושב אל המתלוננת. לכך יש להוסיף את התרשמות שירות המבחן, שלא בא בהמלצה על שחרור המשיב לחלופת מעצר, המלמדת אף היא על רמת סיכון גבוהה. מנגד, כפי שציינו הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, ההליך העיקרי נמצא בישורת האחרונה, ונקבע מועד במסגרת תקופת ההארכה המבוקשת למתן הכרעת הדין. בנסיבות אלה, נוטה הכף לטובת הארכת מעצרו של המשיב כמבוקש.

מעצרו של המשיב יוארך אפוא בתשעים ימים נוספים החל מיום 27.1.2014, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 60804-01-13 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ד (22.1.2014).

שׁוֹפֵט